

Патријарх Порфирије: Циљ поста да будемо радосни, да градећи љубав унесемо радост у своје срце

У молитвеном присуству Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија, Његово Преосвештенство Епископ хвостански г. Јустин служио је 13. априла 2022. године свету Литургију пређеосвећених дарова у храму Светог великомученика Пантелејмона у Миријеву ([фотогалерија](#)).

Том приликом, обављена је света тајна исповести свештенства архијерејског намесништва врачарско-грожанског. Сабраним верницима, међу којима је било највише деце, беседио је Његова Светост Патријарх:

Драга децо, браћа и сестре, као што сви знамо сада се налазимо у периоду Великог поста када се духовно припремамо за празник Васкрсења Христовог. Наравно, пост је нешто што практикујемо и изван периода који иду у сусрет неким празницима. Међутим, у Цркви пост није дат као време да бисмо се мучили, да бисмо себе малтретирали у бризи око тога коју ћемо врсту хране узимати. Није главни циљ поста да не узимамо одређену врсту хране. Али ипак, шта ми добијамо тиме што се вежбамо у лишавању од одређене хране? Добијамо, пре свега, то да се вежбамо у изграђивању чврсте и јаке воље, тј. вежбамо се у томе да будемо спремни да чинимо ствари које су исправне, које су добре. Лишавајући се неке хране и извежбавши се у чврстој вољи, ми онда можемо да одбацујемо од себе све оно што је лоше, што је лоше на плану наших мисли.

Дакле, када смо ојачали вољу онда се трудимо да спречавамо лоша размишљања, погрешна размишљања, нарочито једни у односу на друге, а онда се исто тако вежбамо у борби са погрешним и лошим жељама. Када се извежбамо у томе да не чинимо лоше ствари, да не говоримо лоше ствари, да не мислимо на лош начин, онда треба, после свега тога што смо препознали у нама да није добро и да је лоше, да се трудимо да градимо оно што је добро. То значи да негујемо пријатељске, братске односе међусобно, да чинимо добре ствари у односу на друге, да изграђујемо заправо врлине.

Циљ поста није да се мучимо, него је циљ поста да будемо радосни. То значи да градећи љубав унесемо радост у своје срце. Ми у току поста још интензивније и чешће се трудимо како бисмо помогли себи у неговању добра, као и да се исповедамо. Зашто? Зато што је исповест свештенику нека врста осматрања себе и изношења пред Бога свега онога што смо препознали да нас спречава да будемо добри, да будемо исправни, да врлински. Када пред Бога ту исповест изнесемо, молимо се Богу да нам Он помогне да будемо још успешнији на путу добра, на путу љубави, на путу радости.

Као што посте и исповедају се верници, сваки човек и свако дете, тако чини и свештеник и владика и патријарх. У току поста у нашој Цркви свештеници се такође исповедају, тако да смо се сабрали на овој служби у овом храму посвећеном Светом Пантелејмону управо због тога што се један део свештеника београдских данас исповедао. Као што се свештеници исповедају, тако исто чине и верници и обрнуто. Исповест је свакоме потребна, јер је исповест заправо нека врста хигијене душе, купање своје душе од свега чиме је душа испрљана. Знамо сви, свако о себи и свако за себе, да нам се дешавају и лоше ствари, не понекад него може бити скоро сваки дан. У најмању руку нешто смо лоше помислили за некога, а понекад смо и неку ружну реч упутили некоме. Мислим да се ту слажемо. Исповест је најбољи начин да ослободимо себе од онога што смо лоше учинили. Сами знате да кад учините нешто лоше у односу на друга или на другарицу да се заправо после тога још дуго лоше осећате. Мислите у себи: Па није ми то требало, није било у реду; или пак размишљате о ономе што сте лоше учинили другу или другарици на начин да правдате себе и онда кажете: И требао сам да му кажем, заслужио је! Међутим, резултат је следећи: једна ружна и лоша реч је створила да се дуго времена ми у себи бавимо оним што смо лоше учинили, да нам то не да мира. Исповест је, између осталог, нека врста олакшања своје душе и ослобођења своје душе од тих мисли и размишљања које нас прате после нечега што смо лоше учинили, урадили

или изговорили.

Ево, ја се радујем што сам овде данас у овом храму, где сам до сада служио само једампут, али даће Бог да служимо још много пута и да се сусрећемо овде и, наравно, да се потрудимо да храм завршимо, да га улепшамо, да буде заиста простор у коме се слави име Божје. Нека сте сви благословени! Нарочито се радујем што су деца дошла овде, у цркву. Вама децо, желим да пре свега имате мир у души, да имате радост, да се међусобно слажете, да имате стрпљења у учењу и да показујете што је могуће боље успехе. У ствари, најважније да се трудите, све остало ће онда бити лако препознати. Учините колико можете, јер знамо сви да није баш лако ни седети за столицом и радити домаће задате. Живели!

spc.rs